

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/227/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114223405
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7114223405.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalata a JUDr. Jána Slobodníka v spore žalobkyne P. O., B.. XX.X.XXXX, W., L. X, právne zast. JUDr. Dianou Treščákovou, advokátkou, Košice, Thurzova 6, proti žalovaným 1/ U. W., B.. XX.X.XXXX, W., X. XX, X/ Y. Č., B.. X.X.XXXX, W., L. T. X, právne zast. JUDr. Tiborom Sásfaiom, advokátom, Košice, Mlynárska 15, o neplatnosť právneho úkonu a o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalovaných proti rozsudku 38C/232/2014-168 z 12.1.2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o trovách konania.
Žalobkyni priznáva proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalobu zamietá, II. strany sporu nemajú nárok na náhradu trov konania.
2.V odôvodnení rozsudku o. i. uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou domáhala a ako ju odôvodnila, že po vyhodnotení vykonaných dôkazov mal za preukázané, že 17.3.2007 L. O. (manžel žalobkyne) požičal žalovanému 1/ sumu 4 000 000,- Sk (132 775,68 €), že 19.3.2007 žalovaný 1/ vystavil zmenku v prospech žalobkyne na zmenkovú sumu 4 000 000,- Sk, ktorá sa stala splatnou 19.6.2007, ktorú však žalovaný 1/, ako príjemca neuhradil, že 28.3.2011 nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Košice II v trestnej veci sp. zn. 4T/23/11 z 28.3.2011, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste podanej prokurátorom Okresnej prokuratúry Košice II voči obžalovanému U. W. z dôvodu konštatovania jeho viny, nakoľko ako dlžník po splatnosti svojho záväzku vyplývajúceho zo zmenky na sumu 4.000.000,- Sk (132.775,68 €) zmaril uspokojenie svojho veriteľa P.G. O. takto: a) 25.7.2007 Zmluvou o prevode obchodného podielu svoj obchodný podiel (100 %) v spol. sk KOŠICE s.r.o. so sídlom Kostrova 498/2, Košice - Barca, IČO: 36 613 134 previedol na svoju manželku I. W., b) 30.7.2007 Zmluvou o prevode obchodného podielu previedol svoj obchodný podiel (25 %) v spol. K 2 reality s.r.o. so sídlom Štúrova 32, Košice, IČO: 36 672 262 na svoju manželku I. W.Ú., c) 31.10.2007 darovacou zmluvou previedol na svojho syna P. W. nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, v katastrálnom území X., okres Košice IV, a to rodinný dom, súpisné číslo XXX, parcelné číslo 860/1, dvoj garáž, súpisné číslo 1266, parcelné číslo 860/2, pozemky parcelné číslo 859 vo výške 393 m2, parcelné číslo 860/1 vo výmere 438 m2 a parcelné číslo 860/2 vo výmere 43 m2, pričom k zavkladovaniu nehnuteľnosti došlo 23.11.2007, čím poškodenej P. O. spôsobil škodu vo výške 4.000.000,- Sk (132.775,68 €). Svojím konaním zmaril uspokojenie svojho veriteľa tým, že inak odstránil časť svojho majetku a spôsobil tak značnú škodu, čím spáchal prečin poškodzovania veriteľa podľa § 239 ods.1 písm. a) ods.4 Trestného zákona, za to bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Zmenkovým platobným rozkazom pod sp. zn. 29Zm/25/2009-57 vydaným Okresným súdom Košice I 7.3.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 3.8.2013 a vykonateľnosť 7.8.2013 (v spojení s Rozsudkom Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 30CbZm/8/2011-103 z 24.2.2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 3CoZm/8/2012-122 z 25.4.2013) bol žalovaný (U. W.) zaviazaný zaplatiť žalobkyni (P.G. O.) zmenkovú sumu 132 775,68 € spolu s 6 % úrokom

ročne od 20.6.2007 do zaplattenia, ako aj nahradit' trovy konania. 5.12.2013 bolo začaté exekučné konanie u súdneho exekútora JUDr. Jaroslava Delfinyho pod sp.zn. Ex 63/13 v prospech žalobkyne ako oprávnenej, a v neprospech žalovaného 1/ ako povinného, na vymozenie peňažnej pohľadávky vo výške 132 775,68 € na základe exekučného titulu Zmenkový platobný rozkaz pod sp. zn. 29Zm/25/2009-57 zo 7.3.2011, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 30CbZm/8/2011-103 z 24.2.2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 3CoZm/8/2012-122. V rámci tohto konania súdny exekútor 14.1.2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie a upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie, v ktorom zakázal povinnému odo dňa doručenia tohto upovedomenia, t.j. podľa poštovej doručenky od 28.1.2014, nakladať so svojím majetkom, okrem nakladania za účelom uspokojenia pohľadávky oprávnenej. Žalovaný 1/ aj napriek vedomosti o zákaze nakladať so svojím majetkom, okrem nakladania za účelom uspokojenia pohľadávky oprávnenej, 4.3.2014 ako postupca Zmluvou o postúpení pohľadávky postúpil na Y. Č., ako postupníka (v zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka) svoju pohľadávku proti svojmu dlžníkovi G. I. v hodnote 132 777,67 €, ktorá mu vznikla z titulu vrátenia kúpnej ceny z neplatnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti (v hodnote 132 777,67 €, ktorá mu bola priznaná Okresným súdom Košice II, rozsudkom pod sp. zn. 37C/179/2009-143 z 23.1.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 21.7.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Co/192/2013-189 z 11.6.2014. 27.1.2015 (práv. 27.1.2015) Okresný súd Košice I vyhlásil konkurz na majetok dlžníka G. I. (X. W. X, W.). Zo Znaleckého posudku č. 6/2017 N.. P. J. z 24.4.2017, ktorý bol vypracovaný na základe zadania Okresného riaditeľstva policajného zboru v Košiciach, odboru Kriminálnej polície a ktorý bol do tohto sporu predložený žalobkyňou (26.7.2017) bolo zistené, že žalovaný 1/ nemal k 4.3.2014 majetok (okrem vkladnej knižky SK78 1100 0000 0018 1171 4466 so zostatkom 10 €), pretože 4.3.2014 postúpil svoju pohľadávku voči G. I. v hodnote 171 931,76 € vrátane príslušenstva na postupníka Y. Č. za cenu postúpenia 130.000,- €, do ktorej započítal časť dlhu voči žalovanému 2/ (240 314,87 €), čím týmto započítaním pohľadávka na cene postúpenia zanikla a žalovaný 1/ nemal žiaden majetok, ktorým by bol schopný si plniť svoje ostatné splatné záväzky. Škoda vyčíslená pomerným uspokojením pohľadávok medzi veriteľmi zistenými v predmetnom trestnom konaní ku dňu 4.3.2014, ktorá vznikla postúpením a započítaním pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky z 4.3.2014, bola vo výške 111.761,67 €. Po citácii § 80 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), § 137, § 470 ods.2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), § 47 ods.1 písm. b) Exekučného poriadku dospel k záveru, že keďže sa žalobkyňa samostatným výrokom domáha určenia absolútnej neplatnosti napadnutého právneho úkonu z dôvodu, že žalovaný 1/ porušil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 47 ods.1 písm. b) Exekučného poriadku, nemá pre takého samostatné určenie naliehavý právny záujem, nakoľko právnym dôsledkom porušenia všeobecného zákazu povinným pri nakladaní s majetkom v rámci exekúcie je odporovateľnosť právneho úkonu, v rámci ktorého súd súčasne posúdi aj platnosť napadnutého právneho úkonu, bez potreby preukazovať naliehavý právny záujem, a bez potreby vyslovenia tejto skutočnosti samostatným výrokom v rozsudku. Na základe týchto skutočností žalobu v časti o určenie, že zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá 4.3.2014 medzi žalovaným 1/ (ako postupcom) a žalovaným 2/ (ako postupníkom), predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom, ako nedôvodnú zamietol. Za potrebné považoval uviesť aj to, že právne úkony dlžníka, ktoré dlžník robí so zámerom znemožniť alebo aspoň podstatne sťažiť veriteľom možnosť dosiahnuť uspokojenie ich pohľadávok sú podľa okolností konkrétneho prípadu buď absolútne neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka) (ďalej len OZ) pre rozpor s účelom zákona alebo pre obchádzanie zákona, alebo sú platné, ale ak sú urobené s úmyslom poškodiť veriteľa (in fraudem creditoris) sú odporovateľné. Preto v prípade, ak by súd vyslovil neplatnosť právneho úkonu tak, ako sa žalobkyňa domáhala, tak už by nebolo možné následne vysloviť neúčinnosť napadnutého právneho úkonu, čoho sa domáha II. výrokom, nakoľko na neplatný právny úkon sa hľadí, ako keby vôbec nebol urobený. Z toho vyplýva, že za neúčinný právny úkon možno vyhlásiť len platný právny úkon a keďže pri rozhodovaní o neúčinnosti právneho úkonu má prednosť posúdenie platnosti/neplatnosti právneho úkonu, tak prípadné zistenie o tom, že právny úkon je neplatný má okrem iného za následok, že odporovacej žalobe súd nemôže vyhovieť. Čo sa týka právneho posúdenia žaloby v časti o určenie neúčinnosti právneho úkonu, k tomu súd uviedol, že predmetom posúdenia zostalo určenie, či právny úkon - Zmluva o postúpení pohľadávky zo 4.3.2014, ktorá bola uzavretá medzi žalovaným 1/ ako postupcom a žalovaným 2/ ako postupníkom je právne neúčinná voči žalobkyňu z dôvodu, že žalovaný 1/ sa takýmto spôsobom zbavil majetku, z ktorého sa mohla žalobkyňa v exekučnom konaní (Ex 63/13) uspokojiť a po posúdení formálnych a materiálnych náležitostí posudzovaného právneho úkonu - Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 4.3.2014 (medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/) predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky vo výške 132.777,67 € v zmysle § 34 a nasl. OZ, dospel k záveru, že ide o platný právny úkon, na základe čoho posúdil jej neúčinnosť. Zo

skutkových okolností vyplývajúcich zo Zmluvy o postúpení pohľadávky (zo 4.3.2014) vyplýva, že osobou pasívne legitimovanou v tomto spore má byť ten, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech, resp. kto s dlžníkom žalobkyne (t.j. so žalovaným 1/) dojednal odporovateľný právny úkon, a to žalovaný 2/. Na základe toho súd dospel k záveru, že žalovaný 1/ v žalobe o určenie neúčinnosti právneho úkonu (Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 4.3.2014) nie je pasívne legitimovanou osobou, preto žalobu v tejto časti voči žalovanému 1/ ako nedôvodnú zamietol. Ďalej bolo vykonané dokazovanie na zistenie, či napadnutým právnym úkonom - Zmluvou o postúpení pohľadávky zo 4.3.2014 dlžník ukrátil uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. Keďže postúpením pohľadávky 4.3.2014 došlo zo strany žalovaného 1/ k neekvivalentnému právnemu úkonu, nakoľko postúpil pohľadávku v sume zodpovedajúcej pohľadávke žalobkyne na žalovaného 2/ bez primeraného protiplnenia, bola týmto spôsobom zmarená možnosť hoc aj pomerného uspokojenia žalobkyne ako veriteľa, v dôsledku čoho došlo k objektívnemu zmenšeniu majetku žalovaného 1/. Zo znaleckého posudku vyplynulo, že postúpením pohľadávky sa žalovaný 1/ zbavil svojich aktív, na základe čoho došlo nielen k zmenšeniu majetku žalovaného 1/ ako dlžníka, ale aj k situácii, keď v dôsledku toho žalovaný 1/ už nemal žiaden ďalší majetok, ktorý by sám o sebe postačoval k tomu, aby sa z neho žalobkyňa ako veriteľ uspokojila. Z toho vyplýva záver, že právnym úkonom dlžníka, postúpením pohľadávky 4.3.2014 došlo zo strany žalovaného 1/ k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky žalobkyne ako svojho veriteľa. Napokon sa súd zaoberal aj posúdením úmyslu žalovaného 1/ ako dlžníka a súčasne aj úmyslu, resp. vedomosti druhej strany napadnutého právneho úkonu, žalovaného 2/ a dospel k záveru, že nebolo v spore preukázané, že súčasne aj druhej strane odporovateľného právneho úkonu, t.j. žalovanému 2/, bol úmysel žalovaného 1/ odporovaným právnym úkonom ukrátiť svojho veriteľa (žalobkyňu) známy, t. j. že o tomto úmysle žalovaného 1/ v čase, kedy bol právny úkon urobený (4.3.2014) vedel alebo musel vedieť, z ktorého dôvodu súd nemohol žalobe vyhovieť, preto ju v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 v spojení s § 257, § 262 ods.1,2 CSP s odôvodnením, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sice sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť trovy konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (uznesenie Ústavného súdu SR z 8. decembra 2011, sp. zn. II. ÚS 563/2011-14). Súd nepriznal stranám sporu nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že tzv. iné okolnosti tohto prípadu súd považuje za dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré spočívajú v skutočnosti, že žalobkyňa nebola finančne uspokojená svojím dlžníkom nie zo svojej viny, ale v dôsledku zavineného konania žalovaného 1/, a v konaní pred súdom jednoznačne nepreukázala svoj nárok v dôsledku sťaženej dôkaznej situácie voči žalovanému 2/.

3. Proti výroku o náhrade trov konania podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP s návrhom, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a priznal im náhradu trov konania v plnom rozsahu. Rozhodnutie vo výroku o náhrade trov konania považujú za nesprávne a nezákonné, nakoľko súd vychádzal z nepodložených domnienok, len z jedinej skutočnosti, že neúspešnosť v konaní mal zaviniť žalovaný 1/, nevyožiteľnosť jej pohľadávky, bez akéhokoľvek zdôvodnenia dvoch uplatnených nárokov v tomto konaní a to nielen na odporovateľnosť označeného úkonu postúpenia, ale aj na neplatnosť takého úkonu, pričom jeden vylučuje druhý. Rozhodol bez zdôvodnenia, zohľadnenia a zisťovania všetkých skutočností a podmienok nevyhnutných na postup podľa § 257 CSP. Prihliadal len na možnosť či nemožnosť vymáhania pohľadávky proti žalovanému 1/ a tým aj neúspešnosť v konaní, bez akéhokoľvek zisťovania a posúdenia prípadných následkov na žalobkyňu a jej sociálne a majetkové pomery pre prípad postupu podľa § 255 ods. 1 CSP oproti následkom na žalovaných pri postupe podľa § 257 CSP, ktorý aplikoval. Použitie § 257 CSP negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (napr. R 34/1982, I. ÚS 469/2013). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok a to dôvody osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, čo v tomto prípade splnené nebolo. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa výnimočného ustanovenia len

na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (R 23/89). Takýmto dôvodom nemôže byť skutočnosť, že žalobkyňa má pohľadávku, ktorú sa jej nedarí vymôcť. Dôvody, pre ktoré bola z podstatných dôvodov žaloba zamietnutá nespočívali len v súdom tvrdenom neunesení dôkazného bremena žalobkyňou, ale podstatné je, že žalovaný 1/ postupoval pohľadávku voči tretej osobe, na žalovaného 2/ v čase, keď táto bola sporná, nebola ešte judikovaná právoplatným rozhodnutím súdu a navyše od samého začiatku bolo zrejmé, že postupovaná pohľadávka proti tretej osobe nebude vymožiteľná pre nemajetnosť tejto osoby, čo sa aj preukázalo v exekúcii proti takému dlžníkovi a konkurzným konaním proti nemu. Absolútne absentujú podklady súdu, ktoré žalobkyňa nepredložila ani netvrdila, že zaťaženie žalobkyne povinnosťou nahradiť trovy konania žalovaným by zaťažilo vo väčšej miere, než zaťaženie žalovaných nepriznanie náhrady trov konania, ktoré boli zbytočné a od samého začiatku uplatňované nároky nedôvodné. Práve naopak, hoci je to jednou zo základných podmienok postupu podľa § 257 CSP, súd absolútne neskúmal sociálne, majetkové, osobné, zárobkové a iné pomery na strane žalobkyne a tiež na strane žalovaných (R24/1964, NS SR M Cdo 14/99), ktoré sú podstatne horšie než na strane žalobkyne. Nemožno od žalovaných spravodlivo požadovať, aby znášali náklady právneho zastúpenia v konaní o nedôvodnej žalobe od samého začiatku, čo by malo pre nich nepriaznivejší dopad, než náhrada trov konania zo strany neúspešnej žalobkyne. Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napríklad skutočnosť, že strana sporu, ktorá nemala úspech vo veci, ocitne sa v takej závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktoré predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa (v konaní ani len netvrdené, vôbec nie zisťované či preukázané). Je však nutné prihliadnuť aj na pomery druhej strany sporu (nezisťované). Súd ani nekonštatuje, že rozhodnutie o výnimočnom nepriznaní práva na náhradu trov konania nezasiahne nepriaznivo do majetkovej sféry úspešnej strany bez toho, aby sa súd majetkovou sférou tejto strany akokoľvek zaoberal, je neprípustné a taký postup možno z hľadiska súdu hodnotiť ako svojvoľný (v tomto spore absolútne nezisťovaná podmienka súdom). Uviedol, že ak má súd v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom) a nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať § 257 CSP a strane, ktorá by inak na náhradu trov konania mala nárok to neoznami, pričom táto sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd je v prípade použitia § 257 CSP povinný vytvoriť procesný priestor umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia (ESLP Čepek proti Českej republike sťažnosť 9815/10, nálezy ÚS ČR Pl. ÚS 46/13, I. ÚS 1593/15). Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 CSP vyjadrila svoje stanovisko. Takého pochybenie je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Rozhodnutie súdu vo výroku o náhrade trov konania preto považujú žalovaní za nezákonné, bez zistenia všetkých podstatných skutočností na postup podľa § 257 CSP, bez náležitého zdôvodnenia vychádzajúceho z preukázaných skutočností a nie všeobecnej domnienky len v jednej, aj to pre rozhodnutie nie podstatnej a dôvodnej oblasti.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných poukázala na ich výlučne špekulatívne a prekrútené tvrdenia nereflektujúce výsledky súdneho konania a závery napádaného rozsudku vo veci samej. S rozhodnutím súdu vo výroku o náhrade trov konania sa v plnej miere stotožňuje, nakoľko bolo vydané v súlade so zákonom a jeho obsahom je naplnený základný princíp spravodlivého súdneho konania. Má za to, že vychádzajúc z vykonaného dokazovania je záver súdu o naplnení výnimočných dôvodov pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej sporovej strane podľa § 257 CSP opodstatnený a preukázaný. Poukázala na to, že žalovaní si v podanom odvolaní § 257 CSP zjavne nesprávne vykladajú a jeho aplikáciu v rozpore so zákonom vylučujú vo všetkých prípadoch s výnimkou zlej sociálnej situácie sporovej strany. Takýto výklad však nezodpovedá ani samotnému zneniu dotknutého ustanovenia, ale ani ustálenej judikatúre, ktorá sa venuje otázke existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Za absurdné považuje tvrdenie žalovaných, že dôvody pre ktoré bola z podstatných dôvodov žaloba zamietnutá nespočívali len v súdom tvrdenom neunesení dôkazného bremena. Podľa žalovaných podstatným je, že postupovaná pohľadávka žalovaného 1/ bola v čase postúpenia sporná, ešte nejudikovaná a navyše malo byť zrejmé, že je nevymožiteľná. Toto konanie žalovaných je neakceptovateľné, nakoľko sami seba stavajú do pozície súdu a snažia sa nahradiť riadne vyvedené a konštatované závery súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Výrok o zamietnutí žaloby nebol odvolaním napadnutý a z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že tento bol výsledkom práve neunesenia dôkazného bremena. Tvrdenia žalovaných ohľadne charakteru postupovanej pohľadávky sú irelevantné, a to najmä pokiaľ ide o údajnú vopred známu nevymožiteľnosť tejto pohľadávky. Zdôraznila, že žalovaní už len týmto svojím tvrdením sami preukazujú zjavne fiktívne postúpenie pohľadávky a úmysel ukrátenia veriteľov žalovaného 1/, keď za jasne nevymožiteľnú a spornú pohľadávku mala byť dohodnutá odplata vo výške 130.000,- €. Je nemysliteľné, aby žalovaný 2/ v prípade pravdivosti terajších tvrdení súhlasil s tak vysokou odplatou,

keďže by išlo o zjavne jednostranne výhodný záväzok. V tejto súvislosti poukázala na to, že odplata vo výške 130 000,- € mala byť následne započítaná s dávno premlčanou pohľadávkou žalovaného 2/ voči žalovanému 1/, čo nasvedčuje osobitnému nadštandardnému vzťahu medzi žalovanými, kedy sa žalovaný 1/ svojej odplaty dobrovoľne vzdal aj v prípade, keď pohľadávka žalovaného 2/ už nebola súdne vymáhateľná. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti sa potom ako správne a v súlade s dodržaním princípu spravodlivého konania javí prvoinštančné rozhodnutie o trovách konania. Z výsledkov konania je zrejmé, že úmyselným a zavineným konaním žalovaného 1/ bola žalobkyňa ukrátená na svojich právach tak, že jej pohľadávka voči žalovanému 1/ vo výške 132 775,68 € nemohla byť a ani v budúcnosti nebude môcť byť uspokojovaná tak, ako to aj konštatoval súd. Zdôraznila, že dôvodom zamietnutia žaloby na rozdiel od tvrdení žalovaných bolo výlučne neunesenie dôkazného bremena ohľadne preukázania vedomosti žalovaného 2/ o úmysle ukrátenia žalobkyne ako veriteľa zo strany žalovaného 1/, pričom tento úmysel, resp. jeho existencia nebola sporná a vyplývala z predložených dôkazov. Pri nadštandardných vzťahoch žalovaných a ich vzájomne kooperovanom konaní pre žalobkyňu je preukázanie vedomosti žalovaného 2/ o úmysle ukraťť veriteľov takmer nemožné. Jediným dôkazom, ktorý prichádza do úvahy je totiž priznanie samotného žalovaného 2/. Moderáciu súdu vo výroku o náhrade trov konania podľa § 257 CSP považuje za riadne zadosťučinenie princípu spravodlivého súdneho konania. Žalobkyňa je toho názoru, že jej zaťaženie náhradou trov konania voči žalovaným by bolo v rozpore s dobrými mravmi a znamenalo by vážny zásah do jej práv, ktorých ochrany sa domáhala a ktoré už boli konaním žalovaných značne porušené. V tomto smere je vzhľadom na úmyselne zavádzajúce odvolanie žalovaných potrebné upriamiť pozornosť aj na zákonné dôvody výnimočného nepriznania náhrady trov konania. V žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s výkladom žalovaných, ktorí výnimočne nepriznanie náhrady trov konania odvodzujú výlučne od zistenia zlých sociálnych pomerov žalobkyne, resp. žalovaných. Uznanie akýchkoľvek okolností a skutočností ako dôvodov hodných osobitného zreteľa zákon ponecháva výlučne na súde práve z dôvodu možnosti zohľadnenia osobitostí každého jednotlivého prípadu. Aplikácia § 257 CSP potom prichádza do úvahy vtedy, ak nepriznanie náhrady trov konania dané okolnosti odôvodňujú ako spravodlivé. Dôvodmi osobitného zreteľa pritom môžu byť jednak pomery strán, a to sociálne, zárobné, majetkové a pod., ale aj okolnosti samotného prípadu viažuce sa k uplatnenému nároku, práve tak, ako to bolo aj v prípade žalobkyne. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6M Cdo/5/2011 v súvislosti s aplikáciou § 150 O.s.p. /v súčasnosti nahradené § 257 CSP/. Taktiež Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že pokiaľ ide o výnimočnosť aplikácie § 257 CSP (predtým § 150 O.s.p.), táto môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania, pričom pri posudzovaní týchto okolností treba brať zreteľ na majetkové, zárobné, osobné a iné pomery strán, resp. na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a na ich postoj počas súdneho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 469/2013). Z výsledkov konania je zrejmé, že žalobkyňa, ktorej možnosť na uspokojenie pohľadávky voči žalovanému 1/ bola zmarená mala na základe výsledkov trestného konania vedeného na Okresnom súde Košice II sp. zn. 4T/23/11 a v ňom vydaného rozsudku za preukázaný úmysel jej ukrátenia. Preto uplatnenie nároku na súdnu ochranu jej práv možno považovať za jej opodstatnenú snahu zmierniť neprávosť jej spôsobenú. V situácii, keď porušenie jej práv nie je sporné, avšak z dôvodov na strane žalovaných pre žalobkyňu nie je možné procesne preukázať svoj nárok, je podľa názoru žalobkyne vyhodnotenie okolností prípadu ako hodných osobitného zreteľa, dôvodné. Pokiaľ ide o jej majetkovú sféru, táto za postačujúci dôkaz o jej zlej situácii považuje skutočnosť, že prišla o finančné prostriedky vo výške 132 775,68 € zodpovedajúce jej pohľadávke voči žalovanému 1/. Preto na účely aplikácie § 257 CSP opierajúce sa o osobitné okolnosti prejednávaneho prípadu, teda nie o osobitné majetkové pomery strán, nebolo vykonanie ďalšieho dokazovania a zisťovania pomerov strán zo strany súdu potrebné.

5. Žalovaní v odvolacej replike za absurdnú považujú samotnú žalobu, v ktorej sa žalobkyňa domáhala jednak vysloviť neplatnosť postúpenia a súčasne aj rozhodnúť o odporovateľnosti takého úkonu, pričom jeden nárok vylučuje druhý, na ktorých zotrvala aj napriek poučeniu súdom. Zamietnutá bola aj žaloba o neplatnosť právneho úkonu, nielen o odporovateľnosť, preto dôvodom zamietnutia celej žaloby o oboch nárokoch nebolo a nemohlo byť len neunesenie dôkazného bremena žalobkyňou, či mal žalovaný 2/ vedomosť o dlhu žalovaného 1/ voči žalobkyňi, či skutočne nemal, výmysly a rôzne neadekvátne domnienky vo vyjadrení žalobkyne sú aj právne irelevantné. Postupovaná pohľadávka bola v čase odvolacieho konania o odvolaní dlžníka, pred rozhodnutím odvolacieho súdu, preto bola sporná a nebola ani judikovaná (prisúdená). Nešlo o fiktívne postúpenie pohľadávky a už vôbec nie s úmyslom niekoho ukraťť, bola dohodnutá adekvátna odmena a táto bola započítaná do časti dlhu žalovaného 1/ voči žalovanému 2/. Nešlo o premlčaný nárok, pohľadávku žalovaného 2/, to si len právna zástupkyňa vymýšľa bez jediného dôkazu, bez ohľadu na to, ako bola splatnosť tohto dlhu vrátením pôžičky dohodnutá medzi žalovanými. Už v priebehu súdneho konania bolo zistené, že dlžník

nevlastní majetok ani peniaze, ktorými by bol schopný dlh splatiť, preto bola táto pohľadávka reálne nevyožiteľná. Aj napriek tomu žalovaný 2/ bral takú dohodu len z dôvodov, že si pohľadávku vymôže aspoň čiastočne, keďže žalovaný 1/ v tom čase taktiež nevlastnil majetok podľa jeho tvrdenia. Zvláštnu predstavu má žalobkyňa o spravodlivom súdnom konaní a rozhodnutí. Spravodlivé je v plnom rozsahu zákona zodpovedajúce konanie súdu a rozhodnutie súdu vo veci samej. Podľa názoru žalobkyne pri každej neúspešnej žalobe z dôvodov neunesenia dôkazného bremena by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by súd žalovanému priznal náhradu trov konania, hoci už pri podávaní žaloby je zrejmé, že ide o nedôvodne podávanú žalobu (v konkrétnom prípade súčasný výrok o neplatnosti právneho úkonu a jeho odporovateľnosti). Aplikácia § 257 CSP musí vyjadrovať princíp spravodlivosti aj vo vzťahu k žalovanému, nielen k žalobkyňi, čo v tomto prípade nebolo splnené. Nemožno požadovať v rozpore s dobrými mravmi, aby žalovaným vznikali náklady na trovách konania, ktoré musia nahradiť svojmu právnenmu zástupcovi pri každej nedôvodnej, vymyslenej a neudržateľnej žalobe od samého začiatku. Nie jedinou, ale jednou z dôležitých okolností je aj posudzovanie majetkových a sociálnych pomerov strán sporu, teda nielen na strane žalobkyne, ale aj na strane žalovaných, aký následok na ich postavenie bude mať nepriznanie náhrady trov konania v plnom úspechu v konaní, či od nich možno spravodlivo požadovať, aby znášali náklady pri všetkých nedôvodných žalobách proti nim smerujúcim. Použitie § 257 CSP negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z toho dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (napr. R 34/1982, I. ÚS 469/2013). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti, čo v tomto prípade splnené nebolo. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku (R 23/89). Takýmto dôvodom nemôže byť skutočnosť, že žalobkyňa má pohľadávku, ktorú sa jej nedarí vymôcť.

6. Žalobkyňa v odvolacej duplike poukázala na to, že eventuálny petit žaloby je riadnou súčasťou nášho právneho poriadku a preto jej nie je zrejmé, prečo žalovaní považujú eventuálny petit práve v žalobe o odporovateľnosť právneho úkonu za absurdnosť. Nadviazala formuláciu eventuálneho petitu práve na skutočnosť, že z trestných konaní nielenže vyplývalo, že právny úkon žalovaných ukracoval ostatných veriteľov žalovaného 1/, čo aj bolo v konaní preukázané, ale navyše boli dané indicie, že k pôžičke žalovaného 2/ žalovanému 1/ ani nedošlo, a preto by bol započítací právny úkon, u ktorého bol daný dôvod na odporovanie, neplatným právnym úkonom. Uvedené skutočnosti bolo možné preukázať, resp. objasniť až v samotnom súdnom konaní, nakoľko sú to skutočnosti, o ktorých ona nemala listinné dôkazy v čase podania žaloby, v zmysle ktorej sa pre prípad, ak by sa nepreukázalo, že právny úkon je neplatný, domáhala jeho odporovateľnosti. Všetky tieto rozhodujúce okolnosti v žalobe aj riadne objasnila, a preto z uvedeného dôvodu žalobkyňi nie je zrejmé, prečo by malo byť čokoľvek zo skutočností uvedených v žalobe absurdné. Pre ňu sú taktiež neprijateľné útoky žalovaných voči jej osobe, ktorými sa snažia presvedčiť súd o nedôvodnosti podanej žaloby. Pravdou však je, že sú to práve žalovaní, ktorí svojimi vyjadreniami a konaním dali dôvod na podanie žaloby, resp. na pokračovanie v začatom konaní. V konaní napádala právny úkon započítania vzájomných pohľadávok žalovaných, nakoľko pohľadávku žalovaného 2/ zo zmluvy o pôžičke údajne poskytnutej žalovanému 1/ považovala za neexistentnú. Samotný žalovaný 2/ pri svojom výsluchu v trestnom konaní 17.12.2014 uviedol: Ja som mu 15. alebo 20.9.2006 požičal sumu 5.mil <<http://5.mil/>>. Sk“. To znamená, že žalovaný 2/ zreteľne určil termín poskytnutia pôžičky na polovicu mesiaca september 2006 a preto je len veľmi ťažké tvrdiť, že by sa náhodou pomýlil. Pri svojej ďalšej výpovedi 18.2.2015 však toto svoje vyjadrenie, pravdepodobne po poučení zo strany tretej osoby poopravil na termín poskytnutia pôžičky v mesiaci marec 2005. V trestnom konaní žalovaný 2/ taktiež uvádzal, že peniaze mal zo svojej podnikateľskej činnosti vykonávanej vo Švajčiarsku, z ktorého sa vrátil v roku 2012. Z trestného konania však vyplynula skutočnosť, že žalovaný 2/ bol v roku 2008 zadržaný vo Švajčiarsku a následne si tam odpykával trest odňatia slobody, pričom po jeho skončení v septembri 2011 bol ihneď vyhostený z krajiny. To znamená, že bolo opätovne preukázané, resp. prinajmenšom vierohodne spochybnené, že žalovaný 2/ zavádza. V trestnom konaní bol vypracovaný aj znalecký posudok, z ktorého vyplynula preukázateľná skutočnosť, že žalovaný 1/ uspokojením žalovaného 2/ ukrátil svojich veriteľov, nakoľko nemal žiaden iný majetok, z ktorého by mohol uspokojiť svojich veriteľov, ktorých bolo niekoľko. V závere žalobkyňa uviedla, že spolu s civilným konaním bolo vedené aj trestné konanie, v ktorom sa žalovanému 1/ kládlo za vinu, že právnym úkonom napádaným v tomto konaní sa žalovaný 1/ mal dopustiť trestného činu. V tomto trestnom konaní boli neustále zisťované ďalšie informácie a zabezpečované ďalšie dôkazy, z ktorých bolo možné dôvodne predpokladať, že by žaloba v tomto konaní mohla byť dôvodná. Prípravné konanie tohto trestného

konania bolo navyše ukončené podaním obžaloby na žalovaného 1/ pre zločin zvyhodňovania veriteľa podľa § 240 ods.1,3 Trestného zákona.

7.Rozsudok, vo výroku I., ktorým bola žaloba zamietnutá, nebol odvolaním napadnutý a tento nadobudol právoplatnosť (§ 367ods.1,3 CSP), preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

8.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok vo výroku o trovách konania potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vo výroku vecne správny, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

9.Zmyslom a účelom náhrady trov konania v súdnom konaní je poskytnúť úspešnému účastníkovi náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred súdom. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) je aj to, že strana sporu, ktorá bola v konaní úspešná, má zásadne právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 31/04 zdôraznil, že je potrebné venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva, zaručeného v čl. 20 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatočného protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Ak sa súd chce odchýliť od základného pravidla plnej náhrady trov konania, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť (výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok a to reštriktívne, pričom medzi takéto výnimky patrí aj nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP).

10.Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaných, odvolací súd je toho názoru, že súd pri rozhodovaní o trovách konania správne aplikoval § 255 ods. 1 v spojení s § 257 CSP, teda správne rozhodol vzhľadom na charakter predmetného sporu, ktorou je odporovateľnosť právneho úkonu, a náhradu trov konania žalovaným nepriznal, nakoľko pre použitie § 257 CSP boli dané dôvody.

10.Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11.Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú aj dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi a aby neodporovalo dobrým mravom. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod. (porovnaj R 82/2006, Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Cdo 5/2006, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 248/2010 z 21.10.2010, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 638/2016 z 21.2.2017), v opačnom prípade by tým došlo k závažnému zásahu do základných pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania, kedy platí zásada úspechu v konaní

12.V danom prípade súd využil tzv. moderačné absolučné právo. Ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť

trovy konania výnimočne prihliadnuť. Citované ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov (porov. nález Ústavného súdu SR z 10.10.2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018). Obdobne Najvyšší súd SR v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že „§ 150 ods.1 O.s.p. neslúži k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znášal svoje náklady, sa preto bude javiť spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a pod.“ (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 5/2011 z 18.1.2012).

13.Podľa názoru odvolacieho súdu sa v prípade žalobkyne existencia vyššie špecifikovaných podmienok potvrdila. Prihliadnuc na charakter uplatňovanej pohľadávky, okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu k uplatneniu jej nároku na súde, bola preukázaná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa umožňujúcim nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane sporu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne, čo sa má vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom. V kontexte s uvedeným možno považovať odôvodnenie rozsudku vo výroku trovách konania vo vzťahu k uplatnenému moderačnému právu podľa § 257 CSP za opodstatnené, a zakladajúce dôvod jeho aplikácie. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa nebola finančne uspokojená svojím dlžníkom v dôsledku zavinenia žalovaného 1/ a tiež to, že sa jej nepodarilo v dôsledku sťaženej dôkaznej situácie voči žalovanému 2/ preukázať jej nárok, podľa názoru odvolacieho súdu zakladá dôvod pre aplikáciu § 257 CSP. Navyše žalovaní síce v odvolaní tvrdia, že použitie § 257 CSP negatívne na nich dopadá, avšak toto tvrdenie nijako nepreukázali.

14.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18.Podľa § 396 ods.2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

19.Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech, preto jej odvolací súd priznal proti neúspešným žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.